

Скловський Ігор Зіновійович – доктор філософських наук, доцент, професор кафедри суспільних наук та документознавства Кіровоградського національно-технічного університету.

ФУТУРОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕЇ — ФЕНОМЕН ФАХОВОГО РОЗУМІННЯ СЕНСУ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО ПРОСТОРУ

Для вивчення зазначеної проблеми істотне значення має соціокультурний простір, що активнішим чином реагує на світові тенденції глобалізаційного плану. Це неминуче обумовлює футурологічні підходи до концептології соціокультурної сфери. Виникає необхідність у продукуванні нових соціально-філософських концепцій соціокультурного простору, які зможуть з'явитися засобом врегулювання етнонаціональних відносин і зниження напруженості в суспільстві. При цьому у ХХІ столітті в розвинених країнах світу почав формуватися новий тип відносин між освітнім простором, особистістю і суспільством.

Мета даного дослідження в тому, щоб виявити прихильність української політичної нації до антропологічно-філософського знання, що відтворює громадську позицію саме тих майбутніх фахівців, що були незадоволені рівнем стереотипізації власних гуманістичних, моральних знань, бо вони мають відповідати часу цивілізаційних, економічних, громадянських перетворень на зламі тисячоліть. Але ігнорування теми економічного або морального впливу, наприклад, таких постатей знаних у цивілізованому світі, як А.Сахаров чи В.Чорновіл, Іван Павло II, які відверто оголосили своє бажання «жити не за брехнею», закладає «міну сповільненої дії» й не стільки під російську, або польську, скільки під «історичну свідомість нашої молоді». Владі, що реформується, треба зрозуміти вислови Великого Кобзаря про те, «що героїчні справи нації творення робляться патріотичними людьми». Цим афористичним висловлюванням Т. Г. Шевченко заявив про себе як мислителя-футуролога. Він пояснював сенс української ідеї; молоді інтелігенти теж бажають бути справжніми прихильниками цивілізаційних змін, оскільки є новаторами вдосконалення комунікативно-професійного життя. Духовні нащадки Великого Кобзаря та видатного педагога В. О. Сухомлинського так само, як і А. С. Макаренка та інших талановитих українських прихильників філософського осмислення освітнього простору, знайшли деяку радикальну стимуляцію на межі ХХ-ХХІ століття у «Революції на граніті», «Помаранчевій революції» і «Революції гідності».

В історіографії пропонується (Андрущенко В. П.) філософія як теорія і методологія розвитку освітнього простору, що посилює аналіз етносоціальних проблем національного духу на основі пізнання метафізики української ідеї. Проводиться онтологічне осмислення буття в аспекті навчання (Борінштейн Є. Р.), щоб зрозуміти особливості соціокультурної трансформації сучасного українського суспільства в контексті історичної пам'яті, котра зберігає свою багатозначність, чим обумовлює гуманістичні перспективи української політичної нації, зміцнюючи свій оригінальний внесок у європейську цивілізацію на зламі тисячоліть. Даний аспект розрахований на молодих фахівців, і всіх тих, кого цікавлять проблеми співвідношення націонал- демократичного і незалежного освітнього рухів, але в контексті філософії пошуку структури і сенсу буття.

У новій історіографії України метафізика освітнього простору (Арістотель) потребує постнеокласичного якісного перегляду дослідницьких установок; навіть у деяких підручниках, що проголошені для «висвітлення питань про те, що фальсифіковані офіційною радянською історіографією», іноді майже жодного слова про постнеокласичне чи ноосферогенетичне осмислення буття (Вернадський В. І.), ні про пошук спів відносин української, кримськотатарської та інших течій опозиційного руху. Немає такого визначення ні під час порівняння загальних,

специфічних, ні одиничних феноменів, які мають дуже впливовий сенс на динамічний розвиток філософії історії, офіційного та альтернативного громадського життя тощо (Ю. А. Добролюбська).

Криза інтелектуальних цінностей, однак, потребує активізації всіх складових духовно-сенсового реалізування соціокультурного потенціалу як феномену громадської динаміки, бо це викликає необхідність збереження новизни постнеокласичного осмислювання в гуманістичній моделі концептології національного соціокультурного простору, де втілюються явища мультикультуралізму та толерантності, екоонтології, - представлені в якості соціально-філософських концепцій соціокультурного простору сучасності. Це призвело до можливості конкретизувати і систематизувати феномени гуманістики та демократизму, дозволило визначити мультикультуралізм та толерантність як філософські категорії епохи глобалізації, довести необхідність реалізації парадигми соціогуманізму як феномену української ідеї для досягнення прогресу соціокультурного простору глобального соціуму сучасності.

Криза нерідко пов'язана з рівнем інформаційно- комунікативного самопізнання молодим фахівцем як духовних монад, так і громадських суперечок, що гальмує практичне втілення нових поки ще абстрактних підходів до сучасних потреб Духу істини, перекреслюючи вульгарно- соціологічне тлумачення практики реформування освіти .

Перехід від індустріального виробництва до науково-інформаційних технологій є головною передумовою успіху України, але необхідною умовою її конкурентоспроможності у світі. Досягнення високих освітніх стандартів на відміну від індустріального суспільстві, в інформаційному все вирішуватиме рівень розвитку особистості, уміння кожної людини працювати за сучасними вимогами. Нарощування інтелектуального потенціалу як окремої людини, так і цілих держав залежить від стану освіти і науки, саме вони визначають позиції в сучасному світі. На основі футурологічного аналізу з позицій «сім'ї великій, вільній, новій» сучасна метафізика економіки намагається осмислювати національну ідею у творчості Т. Шевченка - у етносоціальному ракурсі поняття «гетьмансько-козацького товариства». У цих рядках викладено головний дух футурології, як мотивування принципів нашої націонал-патріотичних традицій, що вимагає від світового товариства реальної допомоги для проведення економічної модернізації попри проявів гібридної війни та анексії Криму та частини Донбасу .

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрущенко В. П. Філософія як теорія і методологія розвитку освіти/ Віктор Петрович Андрущенко// Філософія освіти 21 століття. Проблеми. Перспективи: зб.наук.праць. – Вип.3. – К.: Знання України, 2000. – С. 17-23.
2. Аристотель. Політика / Аристотель; пер. с древнегреч.// Сочинская В. 4-х т. – М.: Мысль, 1983. – Т. 4. – С. 375-644. – (Философское наследие).
3. Борінштейн Є. Р. Особливості соціокультурної трансформації сучасного українського суспільства / Євген Русланович Борінштейн. Автореферат ...доктора філософських наук. Спеціальність 09.00.03 – соціальна філософія та філософія історії. – Одеса. Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д. Ушинського, - 2010. – 34 с.
4. Борінштейн Є. Р. Соціокультурні особливості мовної особистості// Євген Русланович Борінштейн// Соціальна психологія. – 2004. - № 5. – С.63-71.
5. Вернадский В. И. и религия. XIX век. На пути к неконфессиональной религиозности / И. Мочалов. – М.: Знание, 1991. – 64 с.
6. Добролюбська Ю. А. Філософія історії: типи та моделі / Ю. А. Добролюбська – Одеса: Астопринт, 2010. – 232с.